

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: T. N.
bytem X

zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2022, čj. MV-108328-13/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2022, čj. MV-108328-13/SO-2020, se ruší a věc se žalované vrací k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 29. 9. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2022, čj. MV-108328-13/SO-2020 (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 3. 6. 2020, čj. OAM-27271-50/DP-2014 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Tímto správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“), neboť pominuly důvody, pro které bylo předchozí povolení k pobytu uděleno.
2. Žalovaná rozhodovala ve věci opětovně poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 8. 2022, čj. 14 A 99/2020 - 65 (dále též „**Zrušující rozsudek**“) zrušil její původní rozhodnutí ze dne 4. 9. 2020, čj. MV-108328-4/SO-2020, kterým odvolání žalobce zamítla a Prvostupňové rozhodnutí potvrdila (dále též „**Původní rozhodnutí o odvolání**“), a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 9. 2022.
4. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2022, čj. 18 A 72/2022 - 25 byl podané žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

5. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, reprodukovala odvolací argumentaci žalobce a sumarizovala průběh odvolacího řízení. Poukázala přitom kromě jiného na to, že její Původní rozhodnutí o odvolání bylo zrušeno Zrušujícím rozsudkem.
6. Žalovaná předně opakovaně uvedla, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území, stejně jako dlouhodobé vízum za týmž účelem, je zcela specifický institut, který se uděluje ze zákonem stanovených důvodů daných ustanovením § 33 zákona č. 326/1999 Sb. a nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytových oprávnění uvedených v tomto zákoně. Na více místech pak zdůraznila, že dle Prvostupňového rozhodnutí byla „překážkou na vůli žalobce nezávislou ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.“ skutečnost, že žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem, který by mu umožňoval opustit území České republiky. Dodala, že aby bylo lze jeho žádosti vyhovět, musel by žalobce prokázat, že trvá překážka, která mu brání ve vycestování, tedy že ani nadále nedisponuje cestovním dokladem. Žalovaná přitom uzavřela, že žalobce přinejmenším od 10. 10. 2013 disponuje platným cestovním dokladem, přičemž mu byl dne 7. 10. 2018 vydán i další navazující cestovní doklad, u nějž bylo ověřeno, že jej opravňuje k cestování do všech zemí. Podle žalované tedy žalobce neprokázal, že by trvala překážka, která mu bránila ve vycestování ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu které mu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a následně dlouhodobý pobyt za účelem strpění, naopak bylo prokazatelně zjištěno, že tato překážka již netrvá.

7. Žalovaná měla za to, že žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedla, že správní orgán prvního stupně měl otázky týkající se cestovního dokladu vydaného jiným státem, a proto dle žalované zcela logicky kontaktoval český zastupitelský úřad v této zemi, aby dané otázky zodpověděl. Správní orgán prvního stupně potřeboval zejména potvrzení informace uvedené na straně 47 cestovního dokladu č. X, tedy že je žalobce na základě něj oprávněn vycestovat z území České republiky. Podle žalované se nejednalo o novou informaci, nýbrž pouze o potvrzení informace uvedené přímo v cestovním dokladu žalobce. Podle žalované žalobce „*v odvolání sice napadá tuto součinnost Velvyslanectví v Ammánu se správním orgánem I. stupně a potažmo tedy i skutečnosti zjištěné v rámci této komunikace, nicméně neuvádí, proč jsou dle jeho názoru zjištěné informace nerelevantní. Pokud je účastníkovi řízení známa skutečnost prokazující, že tyto informace nejsou správné či relevantní, bylo v jeho vlastním zájmu toto tvrzení konkrétněji rozvést a prokázat. Komise tak nemá žádný důvod pochybovat o správnosti informací sdělených Velvyslanectvím České republiky v Ammánu, tedy o tom, že cestovní doklad účastníka řízení je dokladem, který jordánské autority vydávají Palestincům, kteří nejsou občany Jordánského hášimovského království, a že na základě tohoto dokladu, pakliže neuplynula doba jeho platnosti, lze cestovat do všech zemí světa včetně Jordánského hášimovského království, což je ostatně uvedeno i v samotném cestovním dokladu*“. Žalovaná uzavřela, že žalobce prokazatelně disponuje cestovním dokladem, který je akceptován ve všech zemích světa. S poukazem na dispoziční zásadu a principy ovládající tento typ řízení žalovaná doplnila, že pokud měl žalobce za to, že vyjádřením IOM může být popřena skutečnost, že disponuje platným cestovním dokladem, mohl a měl toto vyjádření sám obstarat a doložit. Stejný závěr platí i o vyjádření Velvyslanectví Jordánského hášimovského království ve Vídni. Ověřením existence, platnosti a použitelnosti cestovního dokladu žalobce u Velvyslanectví České republiky v Ammánu byl podle žalované zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ani sám žalobce skutečnost, že disponuje cestovním dokladem, nerozporuje.
8. Žalovaná dále uvedla, že „*závěrem považuje...za nezbytné posoudit otázku možnosti pobytu účastníka řízení v jiné zemi, a to v intencích rozsudku městského soudu, který k tomu Komisi výslovně závázal*“. V této souvislosti uvedla, že každý cizinec, který chce dlouhodobě pobývat na území státu, jehož není občanem, se musí podrobit imigračním zákonům té které země a je lhostejné, zda má občanství České republiky či kteréhokoliv jiného státu, přičemž dodala, že stejný proces jako v České republice může absolvovat v kterémkoliv jiném zemi Evropské unie. Upozornila, že již to, že žalobce od roku 1961 do roku 2008 pobýval v jiném státě, napovídá, že jeho dlouhodobý pobyt mimo území České republiky je možný. Žalobcem doložené podklady vůbec nehovoří o tom, že by existovala jakákoliv překážka jeho dlouhodobého pobytu mimo území České republiky. Podle žalované „*je všeobecně známou skutečností, že na území Jordánského hášimovského království pobývá několik miliónů palestinských uprchlíků (ať již spolupracujících s právě uvedenou agenturou či nikoliv)*“. Žalobce podle žalované nedoložil jediný doklad o tom, proč by nemohl pobývat na území např. právě Jordánského hášimovského království. Neprokázal, proč by nemohl přesídlit na území Jordánského hášimovského království, tak jako mnoho dalších palestinských uprchlíků (či do kteréhokoliv jiné země, kde pobýval před rokem 2008). Totéž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

platí podle žalované pro možnou hrozící vážnou újmu vyplývající z nutnosti přesídlit do jiné země.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě v návaznosti na popis skutečností svědčících dle jeho přesvědčení o potřebě přiznat jeho žalobě odkladný účinek uplatnil dva žalobní body.
10. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že se žalovaná při vydání Napadeného rozhodnutí neřídila závazným právním názorem vyjádřeným Městským soudem v Praze ve Zrušujícím rozsudku, neprovedla v rámci nového řízení žádné dokazování ve smyslu závěrů naznačených soudem, přičemž dospěla k závěru hrubě odporujícímu závaznému právnímu názoru soudu. Akcentoval, že se jako palestinský uprchlík marně domáhá prodloužení pobytového oprávnění za účelem strpění, přičemž je nezpochybnitelné, že nemůže právě z tohoto důvodu vycestovat do žádného jiného státu, aniž by porušil pobytový režim a zákony těchto států. Poukázal na to, že již v roce 2015 požádal o prodloužení pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu vydaného dle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž vymezil předmět a důvod žádosti tak, že žádá o tento pobytový statut ze dvou základních důvodů. Prvním důvodem byla nedispozice s cestovním dokladem s tím, že i když jím později v průběhu správního řízení disponoval, jedná o náhradní cestovní doklad Jordánského království řady P, vydávaný jako dočasný doklad palestinským uprchlíkům (obdoba cestovního průkazu totožnosti ve smyslu § 114 zákona č. 326/1999 Sb.). Druhým důvodem pak byla skutečnost, že je osobou bez státní příslušnosti palestinské národnosti (tedy osobou narozenou na dnešních palestinských okupovaných území), což dokládal potvrzením o registraci u Agentury pro pomoc a zaměstnanost palestinských uprchlíků na Blízkém východě při Organizace spojených národů (dále též „UNRWA“).
11. Žalobce poukázal na závěry v bodech 25, 26, 30, 31 a 34 odůvodnění Zrušujícího rozsudku. Zdůraznil, že na základě tohoto zcela zřetelného, jasného a srozumitelného právního názoru Městského soudu v Praze měla žalovaná potažmo správní orgán prvního stupně provést ve vztahu k meritu žádosti dokazování ke skutečnosti a prokázanému tvrzení žalobce, že je palestinský uprchlík a že není země, ve které by mohl legálně pobývat, s tím, že správní soud tuto skutečnost posoudil jako dostatečnou a relevantní pro prodloužení pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Namítl, že žalovaná se tímto závazným právním názorem neřídila, neprovedla v rámci nového řízení žádné dokazování, věc nevrátila správnímu orgánu prvního stupně tak, aby mohlo být dokazování provedeno ve smyslu závěrů naznačených Městským soudem v Praze, naopak dospěla na str. 6 odůvodnění k závěru hrubě odporujícímu závaznému právnímu názoru soudu, a porušila tak § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalobce dodal, že situace týkající se žalobce – to že je palestinský uprchlík registrovaný u UNRWA – se nezměnila, což si žalovaná ani neověřovala, kdy neprovedla v novém řízení žádné dokazování, nýbrž se tvrzením žalobce, že žádá o prodloužení pobytového oprávnění z toho důvodu, že je palestinský uprchlík a že není země, ve které by mohl legálně pobývat, odmítla zabývat.
12. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost závěru o tom, že může vycestovat z území na základě cestovního dokladu Jordánského království č. P225107 vydaného Jordánským hášimovským královstvím na své jméno s platností od 7. 10. 2018 do 6. 10. 2023 do jakéhokoliv státu a legálně tam pobývat. Podotknul, že i tato

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

problematika již byla předmětem soudního přezkumu, přičemž poukázal na závěry vyslovené v bodě 48 odůvodnění Zrušujícího rozsudku s tím, že žalovaná v rámci nového projednání tento závazný právní názor zcela ignorovala, žádné nové dokazování k tomu, zda žalobce může či nemůže bez porušení imigračních předpisů daného státu do nějakého státu mimo území ČR vycestovat, neprovedla, nezabývala se tím, o jaký druh dokladu se vlastně jedná, kdy žalobce namítal, že se jedná o obdobu cestovního průkazu totožnosti ve smyslu § 114 zákona č. 326/1999 Sb. řady P, který je vydáván jako dočasný doklad palestinským uprchlíkům, a naopak zcela oproti specifikovanému závaznému právnímu názoru soudu vyslovila na str. 8 Napadeného rozhodnutí žalobcem citované závěry.

13. Žalobce v této souvislosti nad rámec uvedeného zpochybnil poznatky získané neformální komunikací se zástupkyní Velvyslanectví ČR v Ammánu. Poukazoval na to, že se jedná o zcela neformální emailovou korespondenci, v podstatě jde o úřední záznam a výhradně o zprostředkované sdělení, kdy primární zdrojová komunikace ve spisovém materiálu absentuje. Nadto jde o podklad, jenž nebyl opatřen v rámci nového dokazování, ale byl již součástí správního spisu v době přezkumu Městským soudem v Praze a již jednou byl soudem posouzen jako nevypovídající. Nadto žalobce nebyl s tímto dokumentem, je-li součástí správního spisu, seznámen.
14. Žalobce zdůraznil, že v novém řízení byl pro žalovanou závazný právní názor vyslovený v bodech 27, 29 a 30 Zrušujícího rozsudku.
15. Nad rámec uvedeného pak žalobce poukazoval v kontextu těchto námitek rovněž na to, že žalovaná v rámci nového projednání neověřovala, zda se v mezidobí situace žalobce nezměnila, přičemž pokud žalobci vytkla, že neprokázal překážku na vůli nezávislou, která by mu znemožňovala vycestování, nevyzvala jej k odstranění vady (i s ohledem na délku správního řízení) a nepoučila ho o tom, že jím uvedená tvrzení považuje za nedostatečná. Rovněž žalobce neseznámila s podklady před vydáním rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 10. 2022 setrvala na své argumentaci uplatněné v Napadeném rozhodnutí. Připomněla, že správní orgány založily závěr o nemožnosti žalobce vycestovat z území na skutečnosti, že není držitelem platného cestovního dokladu. Žalobce podle ní neprokázal, že by v případě, že by cestovním dokladem disponoval, nemohl území České republiky opustit. Měla přitom za to, že žalobce uváděl úmyslně nepravdivé informace a přiváděl správní orgány v omyl, když tvrdil, že nedisponuje cestovním dokladem, přičemž bylo prokázáno, že přinejmenším v období od 10. 10. 2013 do 9. 6. 2023 je držitelem platného cestovního dokladu vydaného Jordánským hašimovským královstvím. Podle žalované neobstojí tvrzení žalobce, že „se jedná o náhradní cestovní doklad Jordánského království řady P, vydaný jako dočasný doklad palestinským uprchlíkům“. Každý cestovní doklad je dle žalované dočasný. Správní orgán prvního stupně nadto podle ní od zastupitelského úřadu České republiky v Jordánském hašimovském království zjistil, že se jedná o plnohodnotný cestovní doklad, který žalobci umožňuje cestovat do všech zemí světa, k čemuž jej žalobce ostatně rovněž prokazatelně využil. Podle žalované bylo povinností žalobce prokázat, že nemůže z objektivních důvodů opustit území České republiky.
17. Žalovaná zdůraznila, že soudem uložené povinnosti zabývat se otázkou možného pobytu v jiné zemi dostála na str. 10 Napadeného rozhodnutí. K namítanému postupu ověřování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

možnosti žalobce vycestovat z území ČR a komunikaci se zastupitelským úřadem v Jordánském hášimovském království žalovaná odkázala na Napadené rozhodnutí a uvedla, že takto opatřené doklady nebyly soudem shledány nevěrohodnými a neprůkaznými. Žalované nebylo zřejmé, proč by měla seznamovat žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, když nedoplnila spisový materiál o žádné novoty. Poukázala pak opětovně na skutečnosti týkající se možnosti získat jiná pobytová oprávnění.

18. Žalobce v replice ze dne 22. 11. 2022 uvedl, že žalovaná opomíjí a nereflexuje podanou žalobu v tom směru, kdy se snaží odvést pozornost od merita věci (odkazy na nepodání žádosti o jiné pobytové oprávnění), tedy že žalobce je nezpochybnitelně palestinský uprchlík registrovaný u UNRWA. Podle žalobce pak ani nevysvětluje, proč nebyl respektován závazný právní názor vyslovený ve Zrušujícím rozsudku.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly dány předpoklady vyplývající z § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. (srov. dále).
20. V posuzované věci je podstatou sporu mezi žalobcem a žalovanou otázka, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění zamítly s tím, že pominuly důvody, pro které bylo předchozí povolení uděleno.
21. Soud úvodem připomíná, že podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
22. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).
23. Podle § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
24. Podle § 33 odst. 1 téhož zákona ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci,
- a) kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5,
 - b) který je svědkem nebo poškozeným v trestním řízení a jeho účast na řízení je nezbytná,
 - c) který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

d) který podal žalobu proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.

25. Ze shora provedené rekapitulace argumentace účastníků v soudním řízení je zjevné, že mezi žalobcem a žalovanou je sporným především to, zda žalovaná dostala své povinnosti plynoucí z § 78 odst. 5 s. ř. s. a řídila se v dalším řízení při novém rozhodování o odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí závazným právním názorem, jenž vyslovil Městský soud v Praze ve svém Zrušujícím rozsudku.
26. V tomto kontextu je třeba připomenout, že Městský soud v Praze ve Zrušujícím rozsudku zdůraznil (viz bod 24 odůvodnění Zrušujícího rozsudku), že „důvodem“, který měl pominout, nemíní ustanovení § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. konkrétní skutkové okolnosti, proč dříve cizinec nemohl z území České republiky vycestovat, nýbrž jeden ze zákonných důvodů předvídaných § 33 odst. 1 téhož zákona pro udělení víza za účelem strpění. Akcentoval, že v případě žalobce jde tedy o skutečnost, že mu ve vycestování brání překážka na jeho vůli nezávislá.
27. Jak přitom soud uvedl v bodě 25 Zrušujícího rozsudku, žalobce tyto překážky viděl dvě: (i.) neměl cestovní doklad a (ii.) byl palestinský uprchlík, tedy osoba bez možnosti dlouhodobého pobytu v jiné zemi. Soud přitom poznamenal, že ze správního spisu skutečně vyplývá, že pobyt byl žalobci udělen z důvodu absence cestovního dokladu, přičemž správní orgány přesvědčivě prokázaly, že tato překážka odpadla. Čtrnáctý senát akcentoval, že podle žalobce však existovala i druhá překážka, a to že žalobce nemá kde pobývat, a dodal, že z hlediska zákona jde ve smyslu výše uvedeného o stále stejný důvod pro udělení víza za účelem strpění, tedy podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ve vycestování cizinci brání překážka na jeho vůli nezávislá. V navazujícím bodě 26 odůvodnění pak shrnul, že *„pokud tedy žalobci byl přiznán pobyt za účelem strpění z důvodu absence cestovního dokladu a nyní se domáhá toho, aby mu byl tento pobyt prodloužen, protože není země, kde by mohl legálně dlouhodobě pobývat, jde z hlediska zákona o pobytu cizinců stále o stejný důvod pro udělení víza za účelem strpění – ve vycestování z území mu brání překážka na jeho vůli nezávislá“*.
28. Čtrnáctý senát posléze v návaznosti na důvody vyložené v bodech 27 a 28 v bodě 29 odůvodnění Zrušujícího rozsudku shrnul a uzavřel, že *„dle soudu tak překážkou ve vycestování ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců míní nemožnost cizince opustit území České republiky a legálně pobývat v jiné zemi. Přitom nepostačuje možnost krátkodobého, například turistického pobytu. Takový pobyt bude u většiny cizinců možný ve většině států světa. Důvodem pro udělení pobytu za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však je, že cizinec nemá možnost v jiném státě pobývat dlouhodobě, neboli se usídlit buď vůbec, nebo aniž by mu reálně hrozila závažná újma. Proto je dán důvod pro umožnění takovému cizinci legálně pobývat v Česku, neboť pro něj jiná možnost neexistuje“* (pozn. zvýraznění doplněno osmnáctým senátem).
29. V návaznosti na tyto úvahy pak soud ve Zrušujícím rozsudku označil za relevantní argumentaci žalobce, že neexistuje stát, kde by mohl legálně dlouhodobě pobývat, s tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„pokud žalobce je skutečně palestinský uprchlík bez práva pobytu v jiné zemi, jde o překážku vycestování na jeho vůli nezávislou“, s tím, že tento žalobcem akcentovaný důvod, na kterém překážku vycestování zakládá (je palestinský uprchlík bez práva pobytu v jiné zemi), trvá patrně od počátku a v čase se nezměnil (srov. body 30 a 31 odůvodnění Zrušujícího rozsudku).

30. Poté, co čtrnáctý senát vyložil další podpůrné důvody pro jím vyslovované závěry, uzavřel, že „správní orgány pochybily, pokud se odmítly zabývat důvodem pro prodloužení pobytu za účelem strpění, který žalobce od začátku řízení konzistentně namítal. Žalobce uváděl, že je palestinský uprchlík a že není země, ve které by mohl legálně pobývat. Jedná se o zásadní otázku pro rozhodnutí v dané věci. Pokud ji správní orgány pominuly vypořádat, zatížily své rozhodnutí nepřezkoumatelností“.

31. Samotný závazný právní názor pak čtrnáctý senát formuloval v bodě 47 a 48 odůvodnění svého rozsudku, kde explicitně připojil následující závěr:

„V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem městského soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Ten lze shrnout tak, že **žalovaná se musí zabývat argumentací žalobce, že není stát, který by jej přijal k dlouhodobému pobytu. Správní orgány dosud pouze zjistily, že žalobce může cestovat a vstoupit také na území Jordánska. Správní orgány se však musí zabývat tím, zda v Jordánsku, či v jiné zemi může také pobývat dlouhodobě. Pokud bude v řízení zjištěno, že takový stát neexistuje, tak jde stále o stejný důvod pro pobyt za účelem strpění, konkrétně, že žalobci brání ve vycestování překážka na jeho vůli nezávislá.**

Lze uvést, že z dostupných informací vyplývá, že cestovní doklad, kterým žalobce disponuje, žalobce opravňuje k pobytu v Jordánsku pouze na maximálně 30 dní (viz dokument Immigration and Refugee Board Kanady ze dne 29. 10. 2015, č. ZZZ105324.E). To je však otázka, kterou se budou správní orgány zabývat v novém řízení“ (pozn. zvýraznění doplněno osmnáctým senátem).

32. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že žalovaná se při vydání Napadeného rozhodnutí tímto závazným právním názorem neřídila, neprovedla v rámci nového řízení žádné dokazování ve smyslu závěrů naznačených soudem, přičemž naopak dospěla k závěru hrubě odporujícímu závaznému právnímu názoru soudu. Trval na tom, že jako palestinský uprchlík nepochybnitelně nemůže právě z tohoto důvodu vycestovat do žádného jiného státu, aniž by porušil pobytový režim a zákony těchto států. Žalovaná ve vyjádření k žalobě v tomto směru poukazovala na to, že povinnosti vyplývající z § 78 odst. 5 s. ř. s., konkrétně povinnosti zabývat se otázkou možného pobytu v jiné zemi, dostála na str. 10 Napadeného rozhodnutí

33. Osmnáctý senát nemohl než žalobci v těchto jeho námitkách přisvědčit.

34. Ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. zcela explicitně normuje, že „**právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán**“. Kasační soud v minulosti opakovaně zdůraznil, že pokud správní orgán nepodá proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu ve správním soudnictví kasační stížnost, nemůže se závazným právním názorem jakkoliv polemizovat a naopak se jím musí řídit (není-li dána některá z judikatorně aprobovaných výjimečných situací). Nevyužije-li takovou možnost ve vztahu k závaznému právnímu názoru obsaženému v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

prvním zrušujícím rozsudku, aniž mu v tom cokoliv bránilo, nemůže tak činit až v kasační stížnosti směřující proti dalšímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu. Nerespektování takového právního názoru soudu je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a zakládá vadu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou je soud oprávněn takové rozhodnutí zrušit bez nařízení ústního jednání (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, čj. 5 A 110/2002 - 25, ze dne 25. 8. 2016, čj. 9 As 201/2015 - 34 a ze dne 29. 4. 2009, čj. 4 Azs 72/2008 - 100).

35. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v recentním usnesení ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021 - 50, v tomto směru přehledně shrnul, že „judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že **právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal.** Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (výše citované usnesení rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2018-50, bod 33).

Rovněž ve vztahu ke kasační závaznosti právního názoru krajského soudu lze vysledovat obdobné principy. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, čj. 2 Afs 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, čj. 9 Afs 177/2020-48, bod 35). **V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „[n]ení prostor pro polemiku“** (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, čj. 1 As 312/2020-39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, čj. 3 As 9/2010-73). Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, čj. 7 Afs 333/2015-47; ze dne 25. 8. 2016, čj. 9 As 201/2015-34, body 22–24; z poslední doby např. výše citovaný rozsudek čj. 2 Afs 282/2018-41, bod 33). Tím není dotčena možnost žalobce brojit proti závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu při soudním přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu. V takových případech není vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS, bod 47)“ (pozn. zvýraznění doplněno soudem).

36. V bodech 42 a 43 předmětného usnesení pak rozšířený senát kasačního soudu uzavřel, že „[a]čkoliv by se mohlo zdát, že kasační závaznost právního názoru se uplatňuje pouze v soudním řízení, v němž došlo k jeho vyslovení, vylučuje takovou možnost přímo právní úprava. Skončí-li řízení před správními soudy zrušením rozhodnutí správního orgánu, jemuž je věc vrácena k dalšímu řízení, spolu s koncem soudního řízení nemůže zanikat i kasační závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu či krajského soudu. (...) Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem správních soudů vyslovených při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke správním soudům při

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

přezkumu nového rozhodnutí. Kdyby totiž právní úprava na jednu stranu vyžadovala, aby se správní orgán řídil v novém rozhodnutí právním názorem správních soudů, avšak současně soudům umožňovala jejich právní názor při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu libovolně měnit, byla by tím narušena právní jistota účastníků řízení i efektivita správního soudnictví. Možný by totiž byl potenciálně nekonečný „ping pong“ mezi správním orgánem a správními soudy, založený na neustáleném přehodnocování již jednou posouzených otázek. Takový stav by však byl krajně nežádoucí“.

37. Rozšířený senát kasačního soudu tedy shora naznačeným způsobem akcentuje nejen to, že právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku je závazný pro správní orgán, který zrušené rozhodnutí vydal, ale připomíná význam kasační závaznosti i ve vztahu k následnému řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu.
38. Vycházejí z takto naznačených mantinelů, nemohl osmnáctý senát než přisvědčit žalobci, že žalovaná požadavkům plynoucím z § 78 odst. 5 s. ř. s. při vydání Napadeného rozhodnutí zcela zjevně nedostála.
39. Jak vyplývá z výše provedené rekapitulace, čtrnáctý senát v návaznosti na shora reprodukované úvahy žalovanou zcela jasně a srozumitelně zavázal, aby se v dalším řízení věcně zabývala námitkami žalobce postavenými na argumentaci, že je uprchlíkem bez státní příslušnosti, jenž se narodil na palestinském území Západního břehu Jordánu, resp. je registrován jako palestinský uprchlík u UNRWA, přičemž neexistuje stát, v němž by mohl legálně dlouhodobě pobývat.
40. Čtrnáctý senát rovněž explicitně uvedl, že správní orgány dosud v předchozím průběhu řízení pouze zjistily, že žalobce může cestovat a vstoupit také na území Jordánska. Soud neshledal takový postup dostatečným a správním orgánům výslovně uložil povinnost zabývat tím, zda v Jordánsku, či v jiné zemi může také pobývat dlouhodobě, aniž by porušil imigrační předpisy takového státu.
41. Jak je nicméně zjevné z reprodukce závěrů vyslovených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí provedené výše v části II. tohoto rozsudku, žalovaná i v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nadále, vzdor shora připomenutým závěrům Zrušujícího rozsudku, (i.) vycházela z toho (viz především str. 8), že důvodem, proč byla žalobci vydána pobytová oprávnění za účelem strpění pobytu na území, tedy onou překážkou ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., která účastníkovi řízení bránila ve vycestování, byla skutečnost, že nedisponoval platným cestovním dokladem, a (ii.) v souvislosti s tím akcentovala, že aby bylo možno žádosti žalobce vyhovět, musel by prokázat, že ani nadále nedisponuje cestovním dokladem. Poté svou pozornost zaměřila na uvedení závěrů stran toho, že tuto okolnost žalobce neprokázal, resp. že v řízení byl podle jejího přesvědčení prokázán opak.
42. Naposledy uvedené ovšem svědčí o nepochopení závěrů srozumitelně formulovaných čtrnáctým senátem tohoto soudu ve Zrušujícím rozsudku, z nichž bez jakýchkoli pochybností plyne, že skutečnost, zda se žalobci podařilo nebo podaří prokázat, že ani nadále nedisponuje cestovním dokladem, není pro posouzení žádosti žalobce relevantní, přesněji řečeno, že skutečnost, že správní orgány v řízení osvědčily opak (soud v bodě 25 Zrušujícího rozsudku ostatně sám uvedl, že „*správní orgány přesvědčivě prokázaly, že tato překážka odpadla*“), vyhovění žádosti žalobce nebrání, neboť je třeba zkoumat a vypořádat se přezkoumatelným způsobem se související argumentací žalobce o tom, že se zřetelem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k jeho postavení registrovaného palestinského uprchlíka není dán stát, v němž by mohl dlouhodobě pobývat, aniž by porušil imigrační předpisy takového státu.

43. Žalovaná v tomto směru na str. 10 Napadeného rozhodnutí předslala, že „závěrem“ posoudí to, k čemu ji soud výslovně zavázal. Ve svém důsledku se nicméně v uvedené stručné pasáži Napadeného rozhodnutí omezila toliko na zcela obecné závěry, jež jsou buď zcela mimoběžné, nebo je v žádném případě nelze považovat za vyhovující požadavkům vypořádání tohoto komplexu argumentace žalobce, kterou soud ve Zrušujícím rozsudku označil za klíčovou pro posouzení opodstatněnosti jeho žádosti.
44. „Nosným“ závěrem vysloveným v této části odůvodnění Napadeného rozhodnutí je poukaz žalované na to, že žalobce „nedoložil jediný doklad o tom, proč by nemohl pobývat na území např. právě Jordánského hášimovského království“, doplněný o poznámku, že *„je všeobecně známou skutečností, že na území Jordánského hášimovského království pobývá několik miliónů palestinských uprchlíků (ať již spolupracujících s právě uvedenou agenturou či nikoliv)“*.
45. Žalovaná však v tomto svém závěru zcela ignorovala podstatu požadavků kladených na ní závazným právním názorem vysloveným ve Zrušujícím rozsudku, v němž ji soud zavázal, aby kromě jiného přezkoumatelným způsobem vypořádala argumentaci, kterou žalobce ve více podáních upozorňoval na to, že samotný fakt umožnění vycestovat na základě cestovního dokladu nelze ztotožňovat s tím, že žalobce může na území státu, kam by eventuálně vycestoval, legálně setrvat po delší dobu (v intencích požadavků vyplývajících ze Zrušujícího rozsudku) a realizovat tedy legální dlouhodobější pobyt nebo se zde usídlit.
46. Jinak řečeno, žalovaná se (vezme-li soud její závěr do souvislosti se závěry vyslovenými na str. 8 a 9 Napadeného rozhodnutí) soustředila fakticky toliko na otázku, že na základě uvedeného dokladu lze vycestovat z území České republiky, a to, jak dovodila, do všech zemí světa; zcela však rezignovala na vypořádání podstaty věci, tj. zda žalobce může v některé zemi, kam je eventuálně na základě takového dokladu oprávněn vycestovat, legálně setrvat po delší dobu tak, aby odůvodnila svůj závěr o tom, že tato překážka vycestování (a zprostředkovaně důvod strpění) pominula. Jediným „konkrétním“ důvodem pro závěr o pominutí překážky vycestování tak ve svém důsledku tvoří závěr o tom, že na území Jordánského hášimovského království pobývá několik miliónů palestinských uprchlíků. O to více zarážející je přitom postup žalované za situace, kdy soud ve shora citovaném bodě 47 odůvodnění Zrušujícího rozsudku explicitně zdůraznil, že poznatek, že žalobce může cestovat a vstoupit také na území Jordánska, pro posouzení žádosti žalobce nepostačuje, nýbrž správní orgány se musí zabývat tím, zda v Jordánsku (event. v jiné zemi) může také pobývat dlouhodobě.
47. Žalovaná přitom tyto nedostatky neodstranila ani dalšími striktně paušálními a obecnými poznámkami, které v daném kontextu učinila. Žalovaná jednak zmínila obecnou tezi o nezbytnosti dodržování imigračních předpisů kteréhokoli státu s tím, že v tomto ohledu se Česká republika nijak nevymyká. V tom ji lze jistě přisvědčit, ovšem žalovaná zcela opomněla, že podstatou závěrů čtrnáctého senátu bylo kromě jiného právě to, že správní orgány mají ve věci žalobce v dalším řízení náležitě posoudit nejen to, zda je žalobce oprávněn na základě předmětného cestovního dokladu vycestovat do jiného státu, ale i a z logiky věci především to, zda tak může učinit a v nějaké zemi delší dobu pobývat, aniž by současně porušil imigrační předpisy takového státu. Touto poznámkou tedy žalovaná na argumentaci žalobce nijak nereaguje, natož aby tak učinila adekvátním způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

48. Další v obdobně obecné rovině zmíněnou poznámkou pak žalovaná v této pasáži odůvodnění Napadeného rozhodnutí poukázala na to, že žalobce může stejný proces jako v České republice absolvovat v kterékoliv jiné zemi Evropské unie. V tomto ohledu však žalovaná (odhlédne-li soud od naprosté paušálnosti a obecnosti tohoto závěru) kromě jiného zcela odhlédla od žalobcem připomenutých okolností souvisejících s fungováním tzv. Dublinského systému.
49. Z pohledu dodržení požadavků plynoucích z § 78 odst. 5 s. ř. s. obdobně irelevantní je konečně poznámka, že jelikož žalobce „*od roku 1961 do roku 2008 pobýval v jiném státě (jiných státech)*“, „*tato skutečnost napovídá, že jeho dlouhodobý pobyt mimo území České republiky je možný*“. Nelze rozumně pochybovat o tom, že taková poznámka dovozující bez bližšího odůvodnění ve zcela obecné rovině možnost dlouhodobého pobytu mimo území České republiky, aniž by se, jak soud požadoval, zabývala otázkou legality takového pobytu, nadto činí-li tak ze zcela obecně poukazovaných okolností týkajících se stavu více 14 let před vydáním Napadeného rozhodnutí, není ani odpovídající, ani dostatečnou reakcí na závazný právní názor vyslovený čtrnáctým senátem zdejšího soudu ve Zrušujícím rozsudku.
50. Soud tak na základě výše uvedeného shrnuje a uzavírá, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor vyslovený čtrnáctým senátem ve Zrušujícím rozsudku, když přestože ze závěrů soudu jednoznačně plynulo, že to, zda se žalobci podaří prokázat, že ani nadále nedisponuje cestovním dokladem, není pro posouzení jeho žádosti žalobce relevantní, resp. že prokázání opaku nebrání vyhovění jeho žádosti, opětovně spojovala (viz str. 8 Napadeného rozhodnutí) vyhovění žádosti s tím, že bylo úlohou žalobce, aby prokázal, že nadále nedisponuje cestovním dokladem.
51. Přestože pak žalovaná formálně vzbudila dojem, že ve světle závazného právního názoru vysloveného soudem na str. 10 Napadeného rozhodnutí vypořádává argumentaci, jíž bylo lze zcela nepochybně v návaznosti na závěry Zrušujícího rozsudku vyhodnotit jako samotné jádro problému nyní posuzované věci, omezila se na závěry buď zcela mimoběžné, nebo toliko obecné a paušální, aniž by se přitom vypořádala s podstatou věci, tj. zda je možno na základě dokladu, kterým žalobce disponuje (disponoval), mimo území České republiky nejen vycestovat, ale také na území takového jiného státu dlouhodobě legálně pobývat, aniž by se přitom žalobce vystavil rizikům plynoucím z porušování imigračních předpisů takového státu, případně se tam usídlit.
52. Přisvědčit pak soud musí zprostředkovaně i s tím úzce související námitce, kterou žalobce pod **druhým žalobním bodem** poukazoval na nepřezkoumatelnost závěru o tom, že může na základě předmětného cestovního dokladu Jordánského hášimovského království č. P225107 vycestovat na území jakéhokoli státu a legálně tam pobývat, a i v tomto kontextu žalované vytýkal porušení § 78 odst. 5 s. ř. s. Jak žalobce správně připomíná, čtrnáctý senát Městského soudu v Praze v bodě 48 Zrušujícího rozsudku v pasáži formulující závazný právní názor soudu uvedl, že „*z dostupných informací vyplývá, že cestovní doklad, kterým žalobce disponuje, žalobce opravňuje k pobytu v Jordánsku pouze na maximálně 30 dní (viz dokument Immigration and Refugee Board Kanady ze dne 29. 10. 2015, č. ZZZ105324.E)*“. V návaznosti na právě uvedené explicitně uzavřel, že „*to je však otázka, kterou se budou správní orgány zabývat v novém řízení*“. Soud přitom výše popsal, že žalovaná se však s těmito otázkami při vydání Napadeného rozhodnutí nezabývala, nebo přinejmenším závěry k nim (a to ani implicitně) v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjevila a nepopsala úvahy, jimiž byla při zaujímání takových eventuálních závěrů vedena.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

53. Pro úplnost pak soud v reakci na tu část námitek, jimiž žalobce pod druhým žalobním bodem polemizoval s procesní použitelností poznatků plynoucích z emailové komunikace mezi správním orgánem a zástupkyní velvyslance a konzula zastupitelského úřadu v Ammánu, a poukazoval na meze jejich významu pro formulaci souvisejících skutkových závěrů, nemohl soud ponechat bez povšimnutí, že žalovaná na odpovídající komplex námitek, které žalobce formuloval již v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, v odůvodnění Napadeného rozhodnutí reagovala *de facto* toliko poznámkou v úvodním odstavci na str. 9 Napadeného rozhodnutí. V ní žalobci vytýká, že své výhrady vůči závěrům z ní plynoucím blíže nespecifikuje a neprokazuje nesprávnost takto získaných poznatků. Současně pak na jiném místě na str. 10 Napadeného rozhodnutí bez dalšího konstatuje, že tímto podkladem pro rozhodnutí „*byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“.
54. Tento nedostatek by jistě sám o sobě nezakládá nezákonnost Napadeného rozhodnutí a nemohl vést k jeho zrušení; soud však nemohl přehlédnout, že to byla sama žalovaná, kdo v jejím dříve vydaném rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, čj. MV-70752-5/SO-2015, kterým zrušila první negativní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o žádosti žalobce, akcentovala, že v případě pochybností měl správní orgán prvního stupně vyžádat aktuální stanovisko IOM či vyjádření Velvyslanectví Jordánského hášimovského království ve Vídni. Soud přitom i v kontextu shora popsaných úvah nerozumí tomu, z jakých důvodů žalovaná nyní od tohoto relativně jednoznačně a kategoricky formulovaného stanoviska ustoupila. Žalovaná ostatně konkrétní důvody, pro které se od tohoto závěru vysloveného v předchozím průběhu řízení vedeného v nyní posuzované věci odchýlila, neuvedla. Závěr, že skutkový stav byl v rozsahu potřebném pro rozhodnutí „zjištěn jinou cestou“, přitom neobstojí, neboť jak soud odůvodnil výše, nadále nebylo náležitě posouzeno, zda může žalobce na základě předmětného dokladu nejen vycestovat mimo území České republiky, ale to, zda může v jiné zemi dlouhodobě pobývat.
55. Lze tak shrnout a uzavřít, že žalovaná nedostála při vydání Napadeného rozhodnutí povinností plynoucím z § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť ze shora vyložených důvodů nerespektovala závazný právní názor vyslovený soudem ve Zrušujícím rozsudku. Se zřetelem k závěrům vysloveným ve shora připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, čj. 4 Azs 72/2008 - 100, proto soud musel přistoupit ke zrušení Napadeného rozhodnutí pro vadu uvedenou v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc žalované vrátit k dalšímu řízení.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Na základě shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaná závěry vyslovené soudem výše v bodech 39 – 54 tohoto rozsudku, tedy obstará takové poznatky v rozsahu nezbytném pro posouzení žádosti žalobce, na jejichž základě bude moci v souladu s výše vyloženým vyhodnotit opodstatněnost argumentace žalobce stran nemožnosti dlouhodobě pobývat či se usídlit v jiném státu, aniž by se žalobce vystavil porušení imigračních předpisů takového státu, k čemuž soud žalovanou ostatně již dříve zavázal.
57. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a dále odměna advokáta, který jej v řízení zastupoval, za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a podání repliky. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu představuje 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činila 10 200 Kč (advokát k výzvě soudu sdělil, že není plátcem DPH). Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka 14 200 Kč, kterou je žalovaná zavázána uhradit k rukám jeho zástupce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.